

# APARAREA NAȚIONALĂ

ORGAN AL „UNIUNEI NAȚIONALE CREȘTINE“

No. 6

BUCUREȘTI. — 15 Iunie 1923

Anul II.

## „SAVANȚII“ NOȘTRI ȘI „ANTISEMITISMUL“

— Antisemitismul savantului Nicolae Iorga —

La 17 Decembrie 1909, în adunarea deputaților, cu prilejul manifestațiilor studențești contra ziarului jidănesc „Adevărul“, când cu atentatul împotriva primului-ministru I. I. C. Brătianu, savantul N. Iorga ia cuvântul și zice:

„Ce reprezintă „Adevărul“? Un talent? O grupare de talente „o autoritate, un ideal? Ce reprezintă?

„Reprezintă tendința Evreilor de a se organiza național și de „a cânta Sionul... Va să zică „Adevărul“ reprezintă zionismul.

„Mai reprezintă tendința Evreilor din țară de a avea în masă „toate drepturile de a alege și de a fi aleși.

„Așa dar, „Adevărul“ este „Monitorul Oficial“ al zionismului „în Țara Românească și din punctul de vedere al drepturilor neapărate ale Evreilor din România, este un fel de ziar național evreesc „în Țara Românească și împotriva Țării Românești, cu drumul la Sion tăiat... (Rîsete).

„In ordinea treia „Adevărul“ naționalist evreesc în două feluri „este și socialist adică internaționalist...

„Ciudat! d-lor, toată lumea cumpără „Adevărul“. Sînt necesități inexorabile, cari îndreptățesc cumpărarea Adevărului. (Ilari-ritate). Sînt impunități morale cari au nevoie de „Adevărul“ (Aplauze ilaritate)...

„Și dată toată lumea judecă „Adevărul“, se creiază, ca răspuns stării de spirit înfățișate prin „Adevărul“, o stare de spirit „în publicul nostru. Și atunci eu, care cunosc această stare de spirit „mi-am permis să întreb pe guvern: dacă și după glontul, pe care „prin mijlocul atentatorului, l'a trimes primului-ministru, nu crede „că această gazetă trebuie să fie tratată conform legilor, interzicându-se străinilor cari se găsesc în redacția sa, dreptul de a îndruma politica românească a țării? (Aplauze)“

La 11 Februarie 1910, tot în adunarea deputaților cu prilejul interpelărilor asupra „agitațiilor evreești, savantul N. Iorga citind iarăși „Adevărul“ afirmă încă odată principiul, că scrisul la ziarele politice românești trebuie să fie interzis jidanilor, fiind un drept național al Românilor.



„Și, d-lor, întreb: cu ce drept există o presă evreească în România, având caracterul recunoscut de presă evreiacă? Cred că dreptul de a scrie în ziare, de a trata în ziare probleme politice, de a încerca să îndrepti în politică opinia publică românească într'un vers sau în altul, că dreptul acesta, libertatea aceasta a presei aparține Românilor, și nu străinilor.”

În aceeași interpelare, dela 11 Februarie 1910, privind chestiunea jidănească din punct de vedere mai general, savantul N. Iorga ajunge la următoarea concluzie:

„Chestia evreiască... Chestia evreiască nu este o chestie negativă, e o chestie pozitivă, e o chestie care se leagă cu o mulțime de alte chestii și care formează la un loc marea noastră chestie națională adică chestia drepturilor noastre în toate domeniile și în toată întinderea teritoriului asupra căruia singuri avem drepturi etnice și istorice...”

„Și orice guvern ar cărmui România, este dator să ajute neamul care este reprezentat prin statul nostru, și singur el este reprezentat prin acel stat, să-l ajute întru căpătarea drepturilor sale veșnice...”

„Statul acesta este un stat național, și un stat național nu se poate transforma de hațârul nimănui într'un stat cu caracter nenațional.”

„Dacă ar voi nu Evreii să cugete bine, și ar cugeta în afară de prejudecățile sale naționale, nu ar putea decât să dea un asemenea răspuns.”

„Statul acesta a fost întemeiat de Români; Statul acesta s'a sprijinit pe vitejia și munca românească: Statul acesta a fost stăpânit de spiritul românesc, prin urmare el nu poate să trăiască decât cu acest caracter. Dacă din nenorocire, mulțumită păcatelor noastre am ajunge să schimbăm caracterul României, acordând măcar în parte ceea ce ni cer acei domni, atunci România nu ar mai fi România. Misiunea ei întreagă ar dispărea, chemarea ei pentru viitor nu ar mai putea să se menție. România, care este un centru pentru viața românească de pretutindeni, ar înceta fără îndoială să mai fie acest centru.”

„Eu n'am fost niciodată și de o mulțime de vreme umblu să găsesc un singur antisemit, un singur om care să fie întruiva semișilor numai pentru că sînt Semiști un om care ar putea încă să fie în contra lor, dacă Semiștii s'ar găsi la ei acasă, dacă ar avea și ei un Stat național al lor, cu oaste, cu generali și cu tunuri (ilaritate) cu tot...”

„Eu cunosc numai Români cari sînt îngrijorați de viitorul economiei naționale românești în marginile Statului român, și aceasta nu se poate numi în nici un chip antisemitism. Noi nu avem nimic cu ei, noi avem cu noi.”

„A noastră a fost țara aceasta, a noastră să fie!”

„Mai bine să ne ducem decât să împărțim în marginile țării noastre stăpânirea asupra ei. (Aplauze prelungite.)

Și de data aceasta, odată cu declarațiile d-sale, de principiu,

savantul N. Iorga întâmpină pretențiile jidăniei la „drepturi”, pe baza sacrificiilor ce ar fi făcut pentru țară și a vechimei lor în mijlocul nostru, cu sarcasme, care provoacă ilaritatea adunării.

Astfel savantul N. Iorga citează un anunț al „Asociației generale a tineretului evreo-român” și ajunge la pasagiul patetic în care jidanii zic: În țara în care am fost părtași nedespărțiți ai populației băștinașe întâmpinând alături de ea răzvrătirile moralei precum restriștile vremii, fiind născuți și crescuți supt același cer pe acelaș pământ și legănați de acelaș dor.....” savantul N. Iorga se oprește, zicând: „Zic zău!” (Mare ilaritate). Și când jidanii pare că invoacă „osemintele străbunilor” lor, ce zac ascunse supt țărâna acestei țări și sînt „o puternică cheazășie a legăturilor noastre cu pământul românesc, din cele mai bătrâne vremuri”—savantul N. Iorga, întrerupe citația și spune: „Încep a mă îndoi de originea arică a lui Traian și Decibal! Mai știi, or fi fost „împământeniți” pe pământul acesta daco-roman! (Ilaritate).”

În sfârșit, față de aspirațiile jidanilor de a li se da „drepturi” voină a ținea un congres al lor, savantului N. Iorga își încheie interpelarea zicând:

„D-lor, cred că aceste aspirații sunt zadarnice, și decât să-l lăsăm și pe ei să creadă că pot ajunge la un capăt cu asemenea revendicări, cred că e mai bine să le dăm un răspuns lămurit, și acest răspuns nu-l poate da decât guvernul. Guvernul nu poate rămânea decât pe punctul articolului 7 modificat, dar cred că nici un partid din România nu se poate coborî de mai mult decât atîta... Și că în special, nu poate îngădui ținerea unui congres de agitație în București care să reprezinte din partea unor străini niște aspirații cu tot neadmisibile din punctul de vedere al stării actuale și a menirii în viitor de o potrivă de naționale a Statului nostru”. (Aplauze prelungite).

Din toate aceste texte — pe cari le-am putea înmulți — se vede lămurit, care a fost părerea savantului N. Iorga cu privire la jidani și la probleme jidănească, prin anii 1908, 1909, 1910.

Aceste declarații solemne și publice, erau făcute de savantul N. Iorga, ca savant care venia să îndrumeze și să pretindă a cărmui trebile obștești. În virtutea unor astfel de declarații, l'am sprijinit să se aleagă deputat al Iașului, la 1907, și pe cari le-a susținut apoi în Cameră, după cum am văzut. Eram dar în drept să cred că aveam a face cu convingeri științifice, pe cari se put a pune temeiul. Și numai această credință, m'a făcut să întemeiez, împreună cu N. Iorga, „Partidul național-democrat”, punându-i la bază doctrina naționalistă, așa precum fusese formulate de mine încă de prin anii 1890. La 1910 — după două zeci de ani — put am crede că sosise momentul să se realizeze încheerile ei, în deosebi față de problema jidănească, printr'o acțiune publică, deosebită de a celorlalte partide, cărora totmai le datoram această problemă — și pe care dar nu ele o puteau deslega.

Dovadisem aceasta la atâtea ocazii, prin atâtea scrieri. Des-



criem în deosebi, campania din „Neamul Românesc”, într-o serie de articole, sub titlul „Jidanii în presă” în care începând de la 1907, am cercetat problema jidănească, sub diferitele ei fețe. Trei ani în sir.

La 23 Aprilie 1910, ne-am întrunit, așa dar, la București, pentru a întemeia „partidul naționalist-democrat”, formulând programul măsurilor, pe cari noi le propuneam — din doctrină — pentru a satisface marile nevoi ale neamului, pe cari celelalte partide le negocotise. În primul rând, firește ne preocupam de jidani.

Ca urmare la campania dusă de mine, printre cele dintâi propuneri ale programului nostru, savantul N. Iorga a venit să ceară a se lua măsuri cu privire la jidani în presă, formulând următorul punct care a și fost introdus în program.

„Mărginirea, prin lege conform Constituției noastre a dreptului scrisului public la Români.

Cu prilejul acesta, savantul N. Iorga, adresându-se către ziariști Români, își exprimă întreaga sa revoltă față de gazetari jidani. Citez după desbaterile stenografiste.

N. Iorga: D-voastră, câțiva cari sânteți la masa ziariștilor, sânteți Români și a-ți dovedit — cu un frumos curaj — că simțiți românește..... Vă întreb un lucru: Cum vă puteți împăca cu coalizarea în sindicat împreună cu ziariștii străini și mai ales evrei. (Aplauze îndelung prelungi e)...

„Cauza pentru care n'am putut intra în contact cu d-voastră este că nu putem să răzbatem până la d-voastră de droala de jidani cari stau în pragul sindicatului presei din România. (Furtunoase aplauze, îndelung repetate)...

D. Botzan: Nu-i putem exclude.

D. N. Iorga: Există atâtea mijloace de a-i face să simtă că locul lor nu e într-o asemenea societate: Poți să li faci viața imposibilă dacă duhoarea lor morala te otrăvește (Puternice apl.)

Recunoscând astfel primejdia jidănească în toate privințele și în toate domeniile, am stabilit în programul partidului naționalist-democrat de 1910, între altele și următoarele puncte:

11. Interzicerea dreptului pentru străini de a lua moșii în arendă.

12. Oprirea prin lege a stabilirii evreilor la sate. 22. Înălțarea străinilor de la furnituri și lucrări. 24. Naționalizarea industriilor. 40. Scoaterea evreilor din armată. 46. Soluția problemelor jidănești prin eliminarea jidanilor, dezvoltând puterile productive ale Românilor și protejând întreprinderile lor.

Iar după votarea programului de către adunarea partidului naționalist-democrat, în ziua de 24 Aprilie 1910, savantul N. Iorga și cu mine ne-am legat solemn, prin următoarea declarație, care încheie programul semnat de Președintele adunării, Lt.-Colonel I. Manolescu-Mladian și de secretar George Mil. Demetrescu:

„Acest program îl vom păstra, răspândi și apăra cu toată puterea și statornicia noastră privind aceasta ca întâia noastră datorie de cinste”.

A. C. Cuza

N. Iorga

Dela 1906 și până la 1910 și mai pe urmă, savantul N. Iorga a stat așa dar, alături de mine, având aceeași concepție — concepția mea — despre primejdia jidănească. Și iată în ce termeni savantul N. Iorga recunoaștea la 1908, cu prilejul serbării de inaugurare a tipografiei „Neamul Românesc”, la Văleni de Munte, în ziua de S-ții Constantin și Elena, puținele mele merite, în această privință, cum se vede din textul cuvântărei sale în „Neamul Românesc” din 1903, pagina 780.

„Prietenul meu Cuza nu e numai inițiatorul în Moldova al curentului naționalist, nu e numai acela care cel d'întăiu a atras atenția asupra primejdiei care rezultă pentru Neamul Românesc în Moldova din extenziunea elementului evreiesc... ci în același timp este unul din cele mai admirabile caractere ce se pot întâlni în această țară... Când după o operă de știință care ar atrage considerația oricui și ori unde se găsește astăzi hulit de cel din urmă Ovreiaș dela gazetă și necunoscut de o bună parte din cetitorii poporului acestui românesc atunci fără îndoială acest om formează unul din cele mai admirabile caractere care se pot întâlni în fațeta tinerimei... Să închinăm acest pahar... unuia din eroii prin statornicie și viața ideală, pe cari îl are neamul românesc. Să trăiască Cuza;”

Iar mai pe urmă la 1911 tocmai, în „Apelul către alegătorii Colegiului al II-lea de cameră din Iași, tipărit la Văleni de Munte (1911), savantul N. Iorga zice;

„Acum patru ani mă trimeteați în Parlament cu 1060 de voturi și dădeți aproape același număr de voturi nedespărțitului meu prieten și tovarăș de muncă A. C. Cuza, care numai prin abuzurile poliției înșelătoare și brutale a fost împiedicat de a sta lângă mine în cameră pentru a aduce cu izbândă lupta cea bună împotriva politicianilor narăviți și fără simțire pentru interesele cele mari ale neamului.

„În Camera iată ce am făcut... Am denunțat orbilor primejdia cotropirii jidovești. Totdeauna am apărut drepturile culturii românești în Țara Românească... Și ce nu s'ar mai fi făcut dacă A. C. Cuza ar fi stat pe aceleași bănci ale camerei, convingând și pe dușman cu argumentația-i fără greș, fulgerându-i cu ironia lui arzătoare, biruindu-i prin superioritatea inteligenței sale sigure.”

„Antisemitismul savantului N. Iorga”, de pe la 1906 la 1911 se vede dar că a fost exact antisemitismul meu, mărturisit în declarafii uneori detirambice de laudă pentru mine: rezultând presupunând constatarea științifică a primejdiei jidănești.

A. C. Cuza.



## DEPARASITAREA

Când o ființă viețuitoare (om sau animal) e năpădită de paraziți (ploșnițe, păduchi, răie, viermi intestinali, etc.), ea tânjește, slăbește și sfârșește prin a muri. Pentru a o scăpa de la o moarte sigură, medicina prescrie **deparasitarea**.

Acelaș lucru se întâmplă și cu Nația românească, care e **invadată de lifta parasitară a Jidanilor**. Ea tânjește, slăbește și va sfârși prin a se stinge. Pentru a o scăpa de la o pieire sigură, trebuie să îi aplicăm, fără întârziere, **deparasitarea**.

Există trei metode de deparasitare.

Prima metodă, — ce vrea ca Jidanii să *plece ei singuri*, — **consistă în Boicot**, — în Numerus Clausus, — în Excluderea din Armată, — în Revocarea împământărilor acordate și în introducerea în Constituție a Articolului 7 din 1866, — în Suprimarea Valutei și a Scumpirei traiului (prin restabilirea *monedei de aur*), — în Expropriere, — în Confiscarea averilor noilor îmbogățiți, — etc. Ea are însă inconvenientul că *n'a fost experimentată în alte țări*. În plus, ea trăgănește multă vreme, — ceeace e un neajuns, când ai aface cu o fiară încăpățânată, care nu se decide lesne să își părăsească prada.

A doua metodă, — ce e radicală și dă rezultate sigure, — **consistă în Expulsarea imediată și forțată a tuturor Jidanilor**. Ea a fost întreprinsă altă dată, cu succes desăvârșit, de către *Regii înțelepți ai marelor Nații creștine*, în Anglita, în Franța, în Spania, — țări în care totuși Jivinele iudaice se încuibaseră în proporții cu mult mai mici ca în nenorocita noastră Românie. De alt-fel, expulsarea poate acum fi ușor realizată, de oare-ce Jidanii au astăzi patria lor, Palestina, unde au posibilitatea să-și găsească adăpost.

A treia metodă, — ce e monstruoasă, când e vorba de oameni, — **consistă într-o Exterminare sistematică**. Noi o respingem cu indignare, — și o lăsăm pe seama Jidanilor bolșevici din Rusia, cari comit măceluri și execuții sângeroase asupra creștinilor autochtoni.

Prin urmare, metoda *Expulsării*, ce presintă avantajii evidente, e preferabilă celor l'alte două.

Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o vom înfăptui.

Paulescu

## ORGANIZAȚIA JIDOVEASCĂ

### KAHALUL

#### III

La jidani, religiunea nu e pur și simplu o legătură spirituală, cum e bună oară credința la creștini. La ei religiunea are o sferă mai mare cuprinzând pe lângă cultul divinității și ideea națională. Religiunea grupează și organizează pe jidani, constituind, oare-cum un clement național. Ea n'are universalitatea religiunilor pur idealiste, precum e religiunea creștină, de oare-ce nu urmărește să convertească pe ori și cine la percepțiile ei, ea considerându-se ca religiunea unui popor, și atâta tot. Cine nu e de rasă jidovească nu poate să devină izraelit, de oare-ce izraelit nu poate fi de cât membrii poporului ales, adică jidanii.

Religiunea jidovească, este așa dar o organizațiune socială, și ea constituie punctul central împrejurul căruia se grupează toate cele l'alte instituțiuni care constituie statul ocult jidovesc, adică Kahalul.

Materialmente, statul jidovesc este concentrat în sinagogă și în clădirile care înconjoară templul și care în totalitatea lor sunt în număr de șase la ori și ce comunitate care se ține de tradițiunea talmudică. În curtea sinagogei, care se află în cartierul jidovesc, de oare ce ori unde se stabilesc, jidanii trebuie să aibe căderul lor, se grupează următoarele clădiri: 1) Bet-Haknest (sinagoga principală); 2) Bet-Gamidrașh (casa de rugăciuni și școală); 3) Bet-Hamerhaț (băile cu aburi); 4) Bet-Hakahal (camera Kahalului); 5) Bet-Din (tribunalul juridic); 6) Hec-Dec (refugiul pentru săraci).

În sinagoga propriu zisă nu se celebrează de cât marele solemnități ca Roș-Hașana, Iom-Kipour etc., rugăciunile curente fiind recitate de cele mai multe ori în Bet-Gamidrașh. Acilea învățații, adică rabinii, hahamii, interpretează știința talmudului. Tot aci se țin diferitele ședințe cu caracter religios. Rugăciunile se mai țin și în localuri care poartă denumirea de Eșabot, Talmudor, Clauz, etc.

Kahalul este organul administrativ în ale cărui atribuțiuni intră repartiziia impozitelor, precum și încasările acestor impozite. Pe lângă acestea Kahalul caută de menține ordinea între membrii comunității, obligându-i să aibe consideroziune pentru membrii Kahalului, Bet-Dinului și nobililor denumiți moreini. Kahalul mai distribuie ajutoare acelor care încep un comerț oare-care, întreprinzând pentru acest fel de încurajare sumele care provin dela societățile de binefacere. În general Kahalul se ocupă de toate afacerile civile și religioase, și dă fie-cărui jidan supus autorității sale direcțiunea ce trebuie să urmeze și ocupațiunea ce trebuie să îndeplinească.



Kahalul preia un impozit asupra cărnei cușer, precum și asupra tuturor ramurilor comerciale și împrumuturilor sub orice formă. Percepțiunea impozitelor se face prin mijlocul antreprenorilor. El numește pe Șamoini care prepară lista celor ce trebuiesc impuși, listă ce trebuie să fie aprobată de Kahal.

Membrii Kahalului, precum și judecătorii Bet-Dinului sunt aleși în fiecare an, conform ultimului regulament adoptat în anul 1747. Câte-va zile înainte de luna Kisslef (Octombrie) Kahalul numește cinci Boreimi (electori) care trebuie să aleagă mai mulți Baalei-Takonet (redactorii reglementului viitoare alegeri). Alegerea trebuie să se facă șase luni după sărbătorile libere ale Paștelui.

În ziua indicată pentru alege, președinții Kahalului și Bet-Dinului precum și președinții diferitelor asociații, cu șamoșinii (notarii), șoferul (secretar) și în fine cei cinci electori de gradul întâi desemnați de Kahal în luna lui Kisslef, se întrunesc cu rabinul în camera Kahalului și aleg alți cinci alegători și ei numiți Boreimi, care și ei la rândul lor aleg membrii care vor compune Kahalul pentru anul ce vine, în total trei zeci și cinci demnitari, dintre care cei mai importanți sunt: 4 Roșimi (reprezentanții Kahalului); 2 Roș Medina reprezentanții țării, adică al unui cerc, județ sau provincie; 4 Tuvimi, membrii privilegiați la reuniunea generală; 2 Ikovimi, membri reali ai reuniunii generale; 4 Roet-Heșbuet, controlori; 4 Gaboimi, staroști ai societății de bine facere; 12 Daioni, judecători ai tribunalului Bet-Din, etc.

Kahalul administrează comunitatea jidovească în anumite limite, fiind puși sub controlul adunărilor generale. La fie-care trei luni, membrii reuniunii generale trebuie să se întrunească în camera Kahalului ca să examineze situațiunea comunității, constatând ce pericole amenințat neamul jidovesc în perioada trecută, și ce măsuri trebuie să ia pentru ca să le înlăture.

La fiecare trei ani, întreaga populațiune jidovească a unei oare care regiuni, județ, provincie, sau țară, trebuie să se întrunească și să examineze situațiunea generală.

Kahalul este așa dar guvernul occult jidovesc, care administrează acest popor, percepe impozite, reglementează justiția dată de tribunale speciale denumite Bet-Din, reglementează viața internă jidovească și vinde jidanilor dreptul denumit Hazaca și Meropie, care constă în a exploata pe creștini. Vom reveni într-un articol special asupra acestui drept care caracterizează perfect mentalitatea de exploatator al jidanului.

**Cine dorește să devină membru în „Uniunea Națională Creștină”, se poate înscrie la Administrațiunea „Apărării Naționale”, strada Pictor Grigorescu No. 9. — Prețul unei Cărți de membru e lei 20.—Remis prin poștă lei 25.**

## NUMELE JIDANILOR

Ori-ce om are un *nume*, compus din două cuvinte, ce indică: unul *persoana*, cel l'alt *familia*.

Printr'un asemenea nume, el e cunoscut și e deosebit de ceilalți oameni.

În codul de legiuri e scris că numele e **neschimbabil**, neînstrăinabil și neprescriptibil.

Jidanii însă iau fie-care câte *trei* sau *patru* nume.

1. — Ast-fel, Jidanul primește, mai întâi, de la Haham, un nume, — bună-oară Itic sin Șloim sau Bercu sin Ghidale, — care e adevăratul său nume și sub care e înscris în registrele Caha-lului.

2. — Dar acest nume *pur-jidănesc*, — ce pare că-l compromite în ochii creștinilor, pe spinarea cărora trăiește, — el îl **schimbă** într'un nume *nemțesc*: Max Rosenthal, sau Adolf Goldenberg.

3. — Astă-zi însă, nici această **schimbare** nu mai e de ajuns. Jidanii caută să înlocuiască numele nemțesc, cu nume *rusești*, *ungurești*... *românești*. Leiba Braunștein a devenit Leon Trotski; Șmil Cohen s'a transformat în Bela Cuhn; Nuhăm Catz, în Constantin Gherea Dobrogeanu; iar Duvid Rabinovici, în Vasile Popescu.

4. — Când jidanul face parte dintr'o conspirație, în care se plănuiește *moarte de om*, el își mai **schimbă** încă o dată numele, căci îi e frică să nu fie descoperit. Așa, de exemplu, fiorosul criminal Max Goldștein a luat cuvântul Ștejar ca nume conspirativ.

Dar ce motiv face pe Jidani să-și **schimbe** numele?

Motivul nu poate fi estetic, — ca în cazul unui nume grotesc, — căci numele biblice, pronunțate în idiș, — ca Itic pentru Isaac, Șloim pentru Solomon, Ștrul pentru Israel, Șmil pentru Samuel, Bercu pentru Burăch, — sunt... adorabile. De asemenea, ce e mai gingaș ca Rosenthal și mai prețios ca Goldenberg?

Prin urmare, motivul e de o *altă natură*. Ca să-l descoperim, trebuie să procedăm în mod științific, și să recurgem la *analogie*.

La Goimi există o categorie de indivizi, bine apreciată la Poliție, cari au *nume multiple*. Așa, de pildă, Ion Dumitru e zis



Cărnău, e zis Sfârlează, e zis Șopârlă, etc. Dar acești indivizi, cu *nume multe*, formează clasa *pungașilor*.

Oare acelaș lucru sepetrece cu Jidanii *polionimi*?

Pentru a răspunde la această întrebare, vom examina isprăvile ipochimenilor cari s'au împoțonot cu nume românești.

*Jidanul negustor sau meseriaș*, ast-fel metamorfoșat, are marele avantaj că, *ascunzându-și propriul nume, trece drept Român*. El poate înșela în voie pe nenorociții căzuți în cursă, — cari au încredere în cinstea românului, dar cari s'ar feri, ca de ciură, dacă ar ști că au aface cu un circumcis. De alt-fel, un rol identic îl îndeplinesc și domnul Costică, domnul Ionel, domnul Georges, amplexații din prăvălie, cu ochii puchioși, cu urechile blegite, cu nasul coroiat, cu pistrii pe obraz.

Acelaș lucru se poate zice de *Jidanul medic*, care jupoaie pe bieții clienți creștini, — de *Jidanul farmacist sau droghist*, care le vinde cretă pisată în loc de chinină, — de *Jidanul avocat*, care e capabil să trădeze adversarilor procesele Românilor, — de *Jidanul inginer*, care, ca Bacalu și ca Dumitru Irinel, e în stare să comită excrocherii colosale și să fie apoi închis la Văcărești.

Nu mai vorbesc de *Jidanul profesor*, căci fapta lui Rămureanu, — în care înșelăciunei de la recrutarea militară, se adaogă constrângerea directorului Mihăilescu și falșuri în acte publice, — e cunoscută de toată lumea.

Dar trebuie să insist puțin asupra *Jtdanilor gazetari*, ce scriu în ziarele: „Dimineața”, „Adevărul”, „Lupta”, „Presa”, „Aurora”, etc., și cari s'au *camuflat* cu toții. Ei bine, acești Jidani se servesc de porecla românească, ca să *înșele buna-credință a Românilor*, — cărora le-ar fi scârbă să citească un articol semnat de Ghelietber, de Weiss, de Mendel, de Rosenberg, de Marcus, de Fischman, de Hurtig, etc., — dar cari se lasă să fie înbroboziți, nebănuind veninul ce se pitește în dosul pseudonimelor de Dragu, de Albu, de Mircea, de Răpeanu, de Munteanu, de Gad, de Georgescu, etc. Cu chipul acesta, ei pot să răspândească, fără răspundere și fără risc personal, doctrine desastroase ca *Socialismul* ca *Bolșevismul*, ca *Lupta de clase*, și pot să învrăjbească pe Romani, pentru ca aceștia, slăbiți prin războiul între frați, să devie mai ușor prada lui Iuda.

Prin urmare, cercetarea-control a dat un *răspuns pozitiv*.

*Jidanii își schimbă numele în scop fraudulos*. Dar, *frauda* constituie un capitol al *Codului penal* . . . . .

Partidul național creștin consideră, ca o datorie de căpătenie, să abroge, — atunci când va veni la putere, — inepta lege actuală a numelui. Și el o va înlocui cu o alta, care va cuprinde următoarele articole:

Art. I. — Numele nu se poate schimba.

Art. II. — Cel ce își va schimba numele, *cu intenția d'a înșela*, va fi pedepsit cu închisoare de 10 ani și cu amendă între 100.000 și 500.000 lei-aur.

Art. III. — Legea are efect retroactiv, începând cu anul 1900. Persoanele vizate de acest articol sunt obligate să își reia imediat numele primordial.

Paulescu

## Correspondență din Cracovia

Am primit mai multe jurnale din București, din care văd tulburările studențești. Un jurnal ovreiesc de aici „Nowy Dzienik” anunță cu acest prilej, că la Universitatea din București au fost „lupte sângeroase, care au ținut patru zile, sunt 70 de răniți și viața mai multor studenți evrei este în pericol”. Niçi un ziar polonez n'a reprodus această informație.

Acum câteva zile pe la orele 11 noaptea s'a auzit în tot orașul o detunătură destul de puternică. Izbucnise o bombă în casa rectorului Universității, Nathanson. El a scăpat ca prin minune. Nu se știe cine a pus bomba. Unii spun că rectorul fiind ovrei de origină, însă dintr'o familie trecută la luteranism încă din veacul trecut n'ar fi vrut să primească înscrieri de ale studenților evrei la facultatea de medicină decât foarte puțini și ca răzbunare i'au pus jidanii bomba.

Alaltăeri cu ocazia de 1 Mai socialiștii au străbătut orașul cu drapele roșii, dar erau foarte puțini (vre-o 5—600). Pe la prânz un grup format numai din jidani (vre-o 200) au tăbărit în piața mare urlând: „trăiască revoluția!”, dar au fost imediat împărștiați de sergenții de stradă. Organul sionist care îndemna la revoluție a fost confiscat.

La Varșovia și la Lodz au fost câți-va răniți cu această ocazie. Jidanii fac un scandal atroce pentru că au fost arestați câți-va din ei și pretind că Polonia este o țară medievală și tiranică, în care nu poți să-ți exprimi părerea.

Eri a sosit aci mareșalul Foch. I s'a făcut o primire triumfală, era escortat de țărani poloni, călări, în costume naționale. Jidanii au aclamat pe Pilsudski, iar pe Foch de loc.

Este bine de știut că cele mai multe ziare și cele mai importante sunt în stăpânirea polonilor, jidanii nu posedă decât fițuici de mână doua, ca cea menționată la începutul acestei corespondențe.

KIKO



## O TEZĂ GREȘITĂ

În teza de doctorat pe care a susținut-o la Paris, d-l Bercovitz, caută să justifice drepturile politice ale jidanilor în țara românească pe motivul că ei ar fi venit în aceste ținuturi cu legiunile romane.

Nu ne îndoim că și pe timpul cuceririi Daciei de către Romani, jidanii urmăreau armatele în calitate de traficanți, cumpărând pe nimic prada soldaților, și că prin urmare vor fi venit în mic număr odată cu legiunile lui Trajan. Ne îndoim însă că acești jidani să fi rămas în ținuturile Daciei după retragerea legiunilor și oficialității romane. Ne îndoim că jidanii s'ar fi retras prin munți împreună cu Daco-Romanii, trăind din ciobănit veacurile invaziunilor barbare, ca pe urmă, împreună cu plășii lui Negru-Vodă și Dragoș-Vodă să descalere în Muntenia și Moldova ca să deschidă prăvălii în Târgul Cucului ci pe strada Lipscani.

Dacă teza d-lui Bercovitz este justă, ar rezulta că jidanii de azi din Țara românească n'ar fi decât descendenții paraziților semiți care ar fi venit în aceste regiuni în urma legiunilor romane. Prin urmare s'ar fi stabilit odată cu legiunile romane, și în mijlocul populației dace o serie de Silbersteini, Goldenbergi, Rotmani, Rozenzweigi, Honigmani, Streitmani, etc., adică strămoșii jidanilor care trăesc azi în mijlocul nostru. Nu îi se pare d-lui Bercovitz că e cam straniu faptul că jidanii din epoca daco-romană aveau numiri nemțești sau slave ca Bercovici, Herșcovici, Iscovici, etc.? N'are d-lui decât să răsfoiască listele jidanilor înscrise la sinagogă pentru ca să fie convins că toți au numiri germanice și slavone și foarte puțini cu numiri spaniole. Numiri romanice nu există la jidani.

Dacă d-l Bercovitz ar fi citit *La Roumanie et les Juifs*, de Verax, precum și lucrările lui Iorga asupra originii jidanilor în România, ar fi văzut că jidanii dela noi au venit mai toți din Galiția în cursul secolului al XIX-lea. Numirile nemțești jidanii le au primit dela administrațiunea austriacă după anexarea Galiției, adică pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, așa că mai toți jidanii dela noi, care, după cum am spus, poartă numiri nemțești, nu au altă origine decât cea galițiană, ceea ce e o dovadă că sunt de importanță recentă.

Drepturile politice jidanii le-au primit dela aliații lor Clémentine și Wilson, și aceasta nu în baza unui drept istoric, sau ca o compensație pentru folosul ce îl aduce țării, căci sunt niște paraziți, ci pentru că acești doi oameni erau influențați de jidani necunoscând de loc problema jidovească.

Eforturile pe care le face d-l Bercovitz ca să justifice drepturile neamului său de paraziți, n'au nici un temei, și sperăm că Românii vor găsi mijlocul să anuleze deunătoarele dispozițiuni ale tratatului dela St. Germain.

Verax

## REBII ȘI PĂRINȚII

Și eu, ca mulți alții atribuiam o chemare pur religioasă Rabinilor. Pentru noi, Rabinul este preotul religii mozaice, după cum hoga e preotul religiei mahomedane, paterul al celei catolice, ori pastorul, al celei protestante.

În realitate Rabinii au rol mult mai însemnat decât acela pe care noi, neamurile creștine îl atribuim acestor păstori sufletești. Pentru mozaici, Rabinii nu sunt oficialii cultului lor bisericesc, ei reprezintă înțelepciunea, cultura, știința întregului neam. Rabinul în viața populației israelite, reprezintă cuvântul însăși al lui Dumnezeu.

Profunda lor cultură talmudică este întregită cu știința cea mai adâncă a cunoașterii sufletului omenesc. Prin această știință a cunoașterii sufletului, s'a putut păstra curată înfrățirea universală a neamului evreesc. Prin stăpânirea acestei științe, Rabinii au reușit să păstreze neamului jidovesc aceiași simțire, același gând, același suflet.

De mii de ani, jidanii împrăștiați în toate țările din lume, prigoniți, alungați și batjocoriți, au reușit să învingă vitregia tuturilor înprejnrărilor, să rămână singurul popor neasimilabil, singurul neam ce nu s'a contopit cu băștinașii nici uneia din țările unde au trăit și trăesc, singurul popor ce și-a păstrat naționalitatea ori când și ori unde.

Oportunitatea diferitelor cetățenii și schimbări de nume, nu a împedat în cursul vremurilor acest popor fără țară, să-și păstreze naționalitatea neînstreiată, în vreme ce popoare mari, cu țări puternice s'au risipit și au dispărut definitiv din lume. Evreii fără țară, poposind în toate colțurile pământului au trăit toate prăbușirile popoarelor dispărute cunoscute de istorie, fără ca o clipă viața istorică a lor, să fie întreruptă. Încă din vremea romanilor, împrăștiindu-se în toată lumea, au format parcă în atmosfera întregului pământ o țară a lor proprie, un stat universal, sub care statele și popoarele pământești se nașteau, se dezvoltă și dispăreau.

Minunea aceasta sa înfăptuit prin puterea conștiinței lor naționale ce trebuie să ne servească de pildă, prin frăția lor nedesmințită nici odată, prin influența ne mai pomenită exercitată asupra lor, de înțelepciunea rabinilor lor.

Ovreii din Pocuția, din Rusla, din Franța, Anglia, Italia, Americă ori din Podul-Turcului dela noi, formează un singur exemplar sufleteșc, o singură simțire, o singură inimă ovreiască.

Pretutindeni se ajută, pretutindeni se recunosc, pretutindeni vorbesc aceeași limbă națională, ori care le ar fi numele și naționalitatea de împrumut, ori care ar fi demnitatea la care au ajuns și stratul social din care fac parte.

Legătura aceasta de nedeslegat înoadă Rabinii, Rabinii ce conduc și sunt călăuzitorii neamului evreesc. Și această legătură dacă are la



origina ei și chestiunea religioasă, ea se întemeiază însă mai mult, pe cunoașterea sufletului omenesc, sfios față de necunoscut și ușor de influențat.

Fondul religios în sine, poate fi cândva în scădere, religiile se pot transforma, credința poate suferi modificări, sufletul omenesc rămâne însă același, totdeauna, înerezător și influențabil, veșnic cutremurat de tainele necunoscutului.

Pe acest adevăr pătruns din timp, de înțelepciunea israeliteană se bazează întreaga lor forță națională. Rabinul nu este preotul care oficiază leturghia religiunii mozaice, el este sprijinitorul și îndrumătorul sufletului evreesc.

În toate timpurile, evreii au venit la rabinul lor să-i ceară sfatul și binecuvântarea. Evreii spre a deschide o prăvălie, întreabă pe înțeleptul lor și îi urmează îndemnul.

Rabinul găsește ori când vreme să sfătuiască și descoase pe cel ce-i cere sfatul, asupra tuturilor amănuntelor ce l'ar interesa și abia atunci, când vede limpede succesul sau nesuccesul întreprinderii, se pronunță, fără să uite nici odată îndemnul:

„Îți va merge bine, dacă în fiecare Sâmbătă vei da Comunității noastre, o sutime din câștigul tău adevărat și dacă ori când vei vedea un frate, îl vei recunoaște și-l vei ajuta“.

„Nu e nimic dacă e sărac, dă-i fata fiindcă o iubește și vor fi fericiți. Dă-le cât de mult din zestrea ta și el băiat bun și deștept va face avere. Nu uita că pentru fericirea copiilor tăi, în fiecare Sâmbătă să dai Comunității noastre o sutime din câștigul tău adevărat și ori când vei vedea un frate, să-l recunoști și să-l ajuți, fiindcă numai așa-ți va ajuta și Dumnezeu“.

„Nu te apuca de negustoria asta, vei pierde, iată și iată motivele“.

Intovărește-te cu un frate priceput chiar dacă nu are capital și vei izbândi, dar nu uita sprijinul săptămânal Comunității și recunoașterea ajutorării fraților.

„Dă copilul la școală, ori trimete-l la meserie or comerț; mută-te din casa unde locuiești, ori sporește chiria; judecă-te fiindcă vei câștiga, ori dă cât de mult și împacă-te, fă operație la ochil bătrânului tău tată și va recăpăta vederea, du-te în străinătate, pe apă ori pe uscat;... și Rabinul potrivit îndemnul său după ce a judecat cu răceală după răspunsurile celor ce-l întreaba, toate probabilitățile, dă sfatul său cât mai aproape de îndeplinire, acolo unde l'ar neliniști hotărârea potrivită, răspunzând ca vechii oracoli, astfel că, orice va aduce întâmplarea, răspunsul său să fie potrivit, și nici odată nu vor uita să încheie răspunsul, să lege realizarea de ajutorul Comunității și de păstrarea legăturii și ajutorului național“.

Iată de ce evreii, fără țară și risipiți pe tot globul pământesc, au țara lor morală suprapusă tuturilor țărilor și statul lor național în tot coprișul pământesc.

Preoții noștri de odinioară, sprijinitorii creștineștelor noastre

datini, au stăpânit sufletele noastre, păstrându-ne credința, limba și conștiința națională.

Le datorăm mult și istoria neamului nostru, va înscrie recunoștință veșnică acestor apostoli ai Românilor.

Preocupările mai nouă, progresul culturii mirene, greutățile vremilor au schimbat mult din preocuparea lor apostolească, îndreptându-i mai mult spre preocupările vieții noastre pământești.

Comercializarea personală a rosturilor bisericești, a răcit binefăcătoarea influență de altă-dată. Credinciosul a devenit un element mai omenesc, fiindcă sufletul lui nu putea aduce decât o rentabilitate morală. Gospodăria cuviosilor noștri părinți și-a mărit cuprinsul pământesc prin micșorarea întinderii sufletești.

Oamenii au alergat să dea ajutor la taica părintele, și l'a semănat și la arat și la cules, cu copii, cu nevasta, cu frate și soră, și la pogoanele bisericești și la cele de zestre ale mamei preoțesc și la moșioara luată în arendă, din ce în ce mai mare a Cuviosiei sale. Moșioara a ajuns moșie dar credința și influența morală au scăzut în aceeași măsură.

Și oamenii au alergat la cârciuma ținută pe sub mână de părintele satului, dar la biserică, sau dus mai rar. Și sătenii pe de-a rândul s'au împrumutat la banca condusă de Sfinția sa, și-au plătit camătă cinstită, dar părintele în sufletele lor, s'a făcut tot una cu Burăh zaraful. Și au mai alergat oamenii să vină părintele la spovedania unui om ce trăgea să moară, părintele era însă în școală la curs și omul nu a murit creștinește. Și au mai alergat oamenii să vină părintele să citească molitvele de ușurare la căpătâiul unui bolnav, dar părintelele era la bancă și omul a murit neîmpăcat.

Și botezurile s'au amânat; și nunțile au așteptat, și morții au stat în bătaura ne sluiți, fiindcă părintele era la moșioară, ori la socoteala cârciumei, ori la adunarea dela bancă.

Oamenii au încrețit sprâncenele și credința le-a înghețat în suflete. La necazuri s'au dus la „Părintele“, cum apucaseră după dătină și părintele la necazurile lor, a răspuns cu bărfirea oamenilor din partidele politice adverse. Și vrajba s'a pogorât în sufletul ușor de influențat al mulțimei.

— Părinte-mi moare copilul,  
— Taică, să nu votezi cu hoții de stacojii.  
— Părinte vin de fă o sfeșanie.  
— Taică, vine la întrunirea „galbenilor“ vine și Conu Alecu, șeful nostru.  
— Părinte, mai botezat, tin să mă cununii tot Sfinția ta.  
— Taică s'a deschis Parlamentul și avem ordin să fie în păr majoritatea.

— Părinte când avem Sfintele Paște?  
— După alegeri, fiule!  
Oamenii s'au întunecat și intersându-se acasă, dela casa celui ce-l mai credeau încă îndrumătorul și sprijinul lor sufletesc, simțeau în inimile lor greul întoarcerii dela îngropăciune.



O fi viața grea. Ispita măririlor și demnităților o fi ea puternică.

Cerințele culturai profesionale moderne, or fi ele mai parfumate, dar Apostolatul cere sacrificii și credința vechilor datini nu trebuie stricată.

Amvonul nu trebuie schimbat cu tribuna ori taraba și cultura cea nouă dacă subțiază cerințele, cerințele pot fi împlinite și fără a se mai zăvori numai trupul în rasa preotească.

Prea sfinți părinți, în dragostea credinței strămoșești, îmbrăcați și sufletele în rasa păstorească, interesați-vă spre sfânta voastră biserică lăsând lumeștile preocupări mirenilor, să nu ne rămână turma fără păstor, fiindcă lupii de pretutindeni rânjesc colții jinduiți după prada românească. Prea sfinții părinți, în dragostea credinței strămoșești deveniți pentru noi, ceiace sunt Rabinii pentru neamul evreesc, cunoașteți și adânciți durerile noastre, împrumutați călăuzirea sufletului românesc din înțelepciunea israeliteană.

V. Chiru

## Umanitarismul și Evreii

de D. H. Rădulescu

După revista „Fortuna” din Aprilie-Mai 1923

De câțva timp, și paralel cu ridicarea problemei evreești, precum și cu punerea pe tapet a acordării drepturilor lor cetățenești, se observă o furie în a scrie, sau în a traduce operi umanitariste, o vie susținere a acestor principii, o invocare a lor în favoarea unei cauze, cum și o servire de ele ca arme de apărare contra celor ce *îndrăsnesc* a face din elementul evreesc o *problemă* pentru națiunea română, un *pericol*, și reacționează, în sensul acestor constatări, în contra celor cari ar voi să nesocotească drepturile lor, (*care drepturi, dacă sunt câștigate înseamnă o cucerire teritorială deghizată, ca fiind cu idealuri cu totul opuse și ca neputându-se asimila*).

Faptul ar trece poate neobservat, dacă acestea ar fi întreprinse numai de români, sau și de români, pentru motivul, ca atunci s'ar presupune, că acestea ar fi, fie o profesiune de credință, fie pledoarii în favoarea celor oropsiți, învinuind obișduitorii de nerespectarea celor mai scumpe simțăminte omenești, de civilizație, scoțând astfel de sub invinuire un popor, care nu are pentru ce să nu i se respecte drepturile cetățenești, nu are motive pentru care să fie invinuit, contra căruia, deci, nu trebuie să se reacționeze.

Cercetarea de aproape a acestui fenomen, însă, ne pune în

față constatarea, că toate acestea nu sunt decât **opera ovreilor și numai a lor**. Așa fiind, cazul deșteaptă un mai mare interes. Ese din comun.

Însă, din această propovăduire, mai întâi, în complexul problemelor de astăzi, în această atmosferă de prefacere, în parte impusă, vedem că apare clar o intenție și anume intenția vădită de a pune față în față principiile **umanitariste**, cu reacțiunea ce se produce, de a face din ele o vajnică armă de apărare în lupta născută în mod natural și fatal din ciocnirea a două concepțiuni, fundamental diferite, a două rase — două popoare din două rase deosebite, în cazul de față — cu idealuri opuse, trăitoare pe acelaș teritoriu, care este și trebuie să fie numai a uneia d'între ele. (*Nu pot încăpea două săbii într'o teacă, spun bătrânii noștri*).

Așa dar, nu este o preocupare științifică, nu este interesul ce l'a deșteptat această filozofie umanitaristă.

Ei, însă, vor cu orice preț să fie *Profeții lumii noi*. Vor să fie împrăștiatorii luminii dătătoare de fericire, *apostolii iubirei evanghelice*, a iubirei care duce la înfrățirea tuturor, la armonia universală, care duce la suprema fericire, la supremul bine care înalță ființa omenească mai presus de orice, care duce la confundarea cu însăși Dumnezeu. Vor să fie apărători ai *omului*, cu alte cuvinte apărători ai lor însăși în cazul de față.

S'au agățat de umanitarism ca de singura scândură rămasă în urma naufragiului, și este singura piatră ce încearcă a arunca în față celor cari duc lupta contra lor.

Umanitarismul este un produs exclusiv al unei religii — se confundă cu ea, cu religia propovăduitoare de iubire universală și eternă și el nu ar fi putut încolți, ca religie aparte, decât în sufletul celor cari au dobândit-o, păstrată dealungul veacurilor de atâtea generații, în sufletul celor cari au crescut în ea, ca fiind în buna lor credință unicul drum spre civilizație, spre progres, spre înfrățire, dacă nu a fost formulat cu totul în alt scop de alții interesați în câștigul ce ar fi avut în urmă asupra altora.

Temelia umanitarismului este iubirea de semenii. Ea este arma cu care se ajunge la umanizare.

Este iubirea pe care a propovăduit-o Isus Hristos noroadelor și pentru care și-a dat sufletul pe cruce în mâinile părinților lor, căci le punea în fața religiei lor așezate pe temelia urei, o nouă religie, a cărei temelie era iubirea. Și ura a triumfat asupra Lui, dar cuvântul Lui ni l'au păstrat Apostolii și nouă, Fii călăilor de odinioară, însă, astăzi împărtășesc norodului nostru, din nou cuvântul celui crucificat de către ei, *făcându-ne să credem, că aceasta ar fi noua lor credință, că astfel ar fi sufletul lor, că acestea sunt normele lor de conducere; făcându-ne să bănuim că aceasta ar fi un fel de mărturisire a păcatului părinților lor, o întoarcere la adevăr,*



*o schimbare neașteptată, operată într-o clipă, a sufletului lor egoist, plin de ură și răsbunător, că s'au îndepărtat dela însăși religia lor.*

Dar cine poate a-și închipui o asemenea grozăvie! Cine poate crede că ar fi putut face o clipă, ceea ce milenii nu a putut face!

Ei au rămas aceiași, și oricine altul, care nu-i evreu, tot un goim este, tot un spurcat, tot un păgân, un lucru de care nimic nu te leagă și nimic nu trebuie să te lege. Și ei vin acum în numele umanitarismului să ne deschidă *nouă* sufletele spre iubire pentru că să nu-i îndepărtăm de noi, să nu-i disprețuim?

O! Numai ei pot face lucrul acesta și ceea ce fac este un sacrilegiu, este o sfidare și o mânăjire a celor mai creștinești simțăminte ale noastre, punându-le în slujba lor. Căci îi știm slăvind-se singuri a fi mai presus de orice prin religia și cultura lor milenară. Și amândouă, însă, în contradicție cu principiile ce le trâmbează, cu principiile umanitariste, pe care le-au îmbrățișat cu atâta ardoare.

Ce fac ei dar? Ei vin în numele nostru, în numele religiei noastre. Dece nu vin în numele sufletului lor blând, bun, pătruns de acea iubire evanghelică pentru semenii?! Dece nu vin în numele curățeniei și dreptății lor înăscute, în numele religiei lor, în numele lor?! Dar nu! În numele lor nu pot veni. Sunt prea departe, pentru a se face o apropiere sufletească între ei, și restul lumii.

Ei cer iubire dela cei pe cari îi urăsc. Noi, însă, dăm *fiecăruia, ce este al fiecăruia*. Dăm *Cezarului ce este al Cezarului*, căci umanitarismul în mâinile lor nu e decât o speculă. Este în firea lor a specula pe alții — ura din religia lor le-o impune — și de aceea, pentru noi, o practicare a unei religii care tinde la armonia universală — pentru ei la stăpânire ca popor ales — este o speculă, fără calificativ, asupra acelor ce nu cunosc interesul lor de a infiltra, de a impune și de a se apăra cu o astfel de unealtă, ce nu le-a convenit, și nu le va conveni vreodată sufletului și credinței lor pline de ură și de război.

## MARE ACTUALITATE

# «JIDANII IN RĂZBOI»

de A. C. CUZA

după documente oficiale.

Depozit: „Apărarea Națională”, str. Pictor Grigorescu, 9

Prețul Lei 10. — Vânzători 20%.

D-nii abonați sunt rugați să ne avizeze oridecâteori nu primesc revista, pentru ca să putem face reclamațiunile necesare la Poștă.

## Metodele de a combate Pericolul Jidovesc

### Terenul Politic

Campania pe care o facem prin mijlocul Apărării Naționale și a celor l'alte publicațiuni care se ocupă de chestiunea jidovască și de pericolul ce prezenta acestui popor constituie pentru dezvoltarea normală și libertatea poporului român, are menirea să deschidă ochii Românilor. Această campanie caută să pună în evidență că Jidanii formează un element străin, cu toate că se camuflează, că se transformă în Români; că acest element străin este inasimilabil, menținându-și caracteristicile lui etnice nevrând și chiar neputând să piardă adopând pe ale Românilor; că acest element străin n'are nici un interes sentimental la menținerea unității teritoriale a țărilor române, cu alte cuvinte este incapabil de patriotism; că acest element străin este inclinat pe o parte să acapareze prin speculă de tot felul și prin practice amorale capitalurile produse de munca Românilor, iar pe de altă parte când nu reușește să se îmbogățească prin tot soiul de învârteli, împinge către revoluțiuni și turburări sociale; că nu tinde numai la acapararea bogățiilor pe care el nu le produce, dar caută să pună mâna și pe dominațiunea politică, întrebuințând pentru aceasta metoda de acaparare a presei și de corupere a oamenilor politici, pe care îi mănuește apoi ca pe niște păpuși; că în rezumat acest element tinde să formeze în România o oligarhie care să dețină în mâna ei forța economică și politică a țării.

Această campanie are, așa dar, menirea să mențină și să dezvolte sentimentul antisemit în mințile Românilor, demonstrând acelor care n'au o cultură suficientă pentru ca să o vadă prin ei însuși că jidanii constituie un pericol, și anume un pericol cu atât mai mare cu cât e mai puțin ușor de văzut în complexitatea lui.

Însă nu e suficient să semnalăm și să descriem pericolul, ci se impune să luăm măsuri pentru a-l combate și a-l înlătura. Trebuie așa dar să căutăm o metodă care să ne permită îndepărtarea acestui popor parazit de la dominațiunea economică și politică. Pentru aceasta n'avem decât să observăm ceea ce fac jidanii și să studiem metodele pe care ei le întrebuințează pentru ca să poată să dăinuie în practicele sale parazitare pe spinarea Românilor.

Lupta în contra Jidanilor trebuie să o ducem pe câte și trei terenele de activitate politică, intelectuală și economică.

În politică jidanii au speculat mai totdeauna asupra ideilor democratice de libertate și egalitate, obținând pentru ei egalitatea cetățenească și libertatea de a dăinui ca națiune în națiune și de a se îmbogăți prin speculă pe spinarea concetățenilor arieni care efectuau munca productivă. Partidele democratice din Franța, Germania și Austria au fost asaltate de jidani, care au reușit, mulțumită ajutorului ce-și dădeau reciproc precum și mlădiei firei lor să se strecoare în posturi înalte. Urmând temperamentului turburător ei au creat



socialismul cu Karl Marx și Lassalle, care nu urmărește decât să provoace turburări sociale în sânul popoarelor ariene, turburări care păgubesc Arienilor însă profită Jidanilor. Prin mișcarea socialistă, cu deosebire comunistă, Jidanii au reușit să pună mâna pe guvern, în mod provizoriu în Ungaria, și oare-cum în mod definitiv pe Rusia. Ei au încercat să pună mâna și pe guvernul austriac și german, însă Germanii n'au tolerat dominațiunea jidovească în lăturându-i.

Jidanii caută așa dar să se diuzeze în diferite partide împingându-se unii pe alții ca să acapareze puterea.

În România Mare, unde au fost emancipați de curând și urmăresc același plan înscriindu-se în partidul liberal, aci cu scopul de a-l împeleca să-și mențină nota antisemită din trecut, sau în partidul țărănesc pentru ca să profite de naivitatea neofiților politici care au alcătuit acest partid, sau în partidul socialist și comunist pentru ca să favorizeze mișcările subversive și să pescuiască în apă turbure, cum fac de altfel în toate țările. Răspândiți mai în toate partidele, vor fi stăpâni pe viața politică a țării, de oare-ce ori-care partid ar fi la putere va avea în conducătorii săi, Jidani care vor întrebuința toată influența lor ca să favorizeze pe alți Jidani, și care vor fi totdeauna de accord în ceea ce privește interesele lui Izrael cu Jidanii din celelalte partide politice.

În interesul Românilor, trebuie ca Jidanii să constituie și în politică ceea ce constituie în viața socială, o comunitate separată. Cum sunt un popor sui generis, vor trebui să formeze și un partid sui generis alcătuit numai de Jidani. În aceste condițiuni nu vor putea să înșele pe nimenea și nu vor mai îmbrăca în mod hipocrit haina românească pentru ca să apere interesele parazitare ale neamului lor.

Se poate forța Jidanii ca să formeze un partid al lor mulțumită clauzei minorităților din tratatul dela St. Germain prin care ei sunt constituiți în națiune distinctă. Vom avea așa dar comunitatea religioasă-națională-politică jidovească, cu un număr limitat de reprezentanți în parlament, care însă nu vor putea niciodată să aspire la dominarea majorității române.

Se va obiecta că prin acest sistem nu vom asimila nici o dată pe Jidanii care vor fi nevoiți să se considere ca niște străini în mijlocul nostru. E adevărat că acest sistem nu favorizează asimilarea, însă Jidanul fiind inasimilabil, îl împedecăm de a se camufla în Român fără ca să devină Român. Nu trebuie să pierdem din ochi exemplul Ungariei în care Jidanii au fost primiți cu brațele deschise de Unguri în vederea asimilării, însă care neputând deveni Unguri s'adea, de oarece țineau mai mult la unitatea lor etnică jidovească, au introdus bolșevismul în Ungaria de îndată ce au crezut că prin acest mijloc vor căpăta puterea pentru folosul fiilor lui Izrael.

Nu există altă soluționare a chestiunii jidovești decât a separa complet acest popor de poporul român, această separațiune făcându-se și pe terenul politic nu numai pe cel social, cultural și economic.

Să lucrăm, așa dar, ca Jidanii să aibe partidul lor politic, cum au comunitatea lor social religioasă, care îi constituie în popor aparte.

Verax.

*Primit din partea d-lui Lt.-Comandor N. Manolescu, următorul articol, intitulat „Numerus Clausus”, ce a fost alcătuit de d-sa încă din luna Februarie și trimis să fie publicat de revista „Hiena”, al cărei director a refuzat să-l publice sub motiv că ancheta lui „Numerus Clausus”, a fost terminată de revista d-sale.*

*D-l Comandor N. Manolescu na roagă ca să publicăm articolul întocmai cum a fost adresat d-lui Pamfil Șeicaru, pentru a fi publicat în revista „Hiena”.*

## „NUMERUS CLAUSUS”

*Stimate d-le Șeicaru,*

Deși n'am fost solicitat de D-voastră ca să mă pronunț în privința lui „Numerus Clausus”, fiindcă nici nu mă cunoașteți personal și nici nu sunt o persoană marcantă în lumea politică și intelectuală — ce au monopolizat deslegările tuturor problemelor politice și sociale, — vă rog însă să fiți bun a publica în revista D-voastră „Hiena” părerile mele în această problemă și prea interesantă chestiune, voind a arăta și greșelile ce le fac unii dintre toți intelectualii ce sunt în contra lui „Numerus Clausus”.

Nu voiu a face o discuțiune Academică din cele ce voiu arăta în susținerea lui „Numerus Clausus”, întrucât doresc ca argumentația mea să fie înțeleasă de toată lumea, nevoind a mă servi de considerațiuni abstracte ce nu cadrează nici cu Psihoza vremurilor de azi, și nici cu seriozitatea ce impune problema revendicărilor studențești, fiindcă nu voiu invoca nici tradiția noastră de popor ospitalier și îngăduitor, nici necesitatea cuceirei ce trebuie s'o facem prin cultura noastră națională, nici profesarea de idei generoase etc. Căci eu privesc această interesantă chestiune prin prisma realității, astfel cum să prezintă pentru toți Românii pericolul ce ar rezulta din privirea Evreilor în Universitățile noastre într'un număr superior sau egal cu al Românilor, pericol ce ni se arată în toată puterea lui dominantă și distrugătoare — ca un exemplu dureros ce trebuie să ne înspăimânte — în Rusia de azi care a c'zut pradă dominațiunii politice Evreiești, fiind condusă și guvernată de Evrei. Și nu poate fi oglindă mai fidelă despre ceea ce Evreii rezervă și nouă Românilor, în fine când și vor realiza scopul — urmărit cu o tenacitate diabolică — „de a ne stăpâni complet” de cât soarta de cumplită mizerie și oribilă sclavie, în cari a adus poporul rusesc, dominațiunea politică a Evreilor.

Domnul profesor Universitar „Simon Mehedinți cred că comite o mare greșală în privința scopului urmărit de Evrei, și în privința caracterului etnografic al lor, când afirmă într'un articol al D-sale, intitulat „Politica de vorbe” și publicat în revista D-voastră, următoarele: „Evreii nu se pot gândi la o încheiere politică atâta vreme cât nu există nicăieri un Stat Evreesc. Unde pui că Evreii nu's o rasă și n'au unitate de limbă, ei sunt o comunitate confesională. Din Rusia până în Spania ei cuprind în vinele lor sângele tuturor țărilor pe unde trăesc, iar când punctul de vedere confesional va fi



atenuat de progresul inevitabil al culturii, ei se vor acomoda cu națiunile în cari trăesc. — Nici acum putru ani când D-sa a scris pentru prima oară asemenea rânduri, n'ar fi fost admise aceste păreri ale D-sale privitoare la Evrei, necum astăzi când problema evreiască este privită de toată lumea prin prisma reală a politiceii dușmănoasă ce Evreii poartă față de toate națiunile creștine în mijlocul cărora trăesc, Politică ce a fost scoasă la iveală de ei însăși, acum după războiul mondial când au crezut că le-au sosit timpul de a-și realiza scopul urmărit prin o astfel de politică.

Răspund D-lui profesor „Simon Mehedinți“ următoarele: În adevăr Evreii n'au urmărit și nu urmăresc nici azi — când li s'au creiat această posibilitate — închegarea unui Stat național Evreesc, din multiple considerațiuni, cari li arată cum sunt în realitate „un popor parazitar“, dar au urmărit și urmăresc o politică mondială de Imperialism Evreesc, prin ruina și anarhizarea tuturor popoarelor creștine în mijlocul cărora trăesc, fiind organizați în acest scop într-o formidabilă asociație politică mondială, „Alianța israelită internațională“ care nu cruță nici un sacrificiu bănesc, și nici un mijloc — oricât de odios și criminal ar fi — pentru realizarea scopului urmărit. Evreii nu sunt numai o comunitate confesională, ci sunt o rasă cu caractere distincte de ale tuturor creștinilor, cu o religiune lipsită de un fond moral religios ca religiunea noastră creștină, dar care conține învățăminte și legi de ordin politic, constituind fundamentul caracterului exclusivist și al șovinismului lor național. Evreii au limba lor pe care numai ei o vorbesc și o înțeleg. Dar ca să se afirme de cineva că, în sângele Evreilor să cuprindă și sânge de al tuturor națiunilor creștine în mijlocul cărora trăesc, aceasta este o pretenție absurdă ce nu îngăduie nici o discuție, fiindcă toată lumea știe că Evreii nu se încrucișează decât numai între ei, păstrându-și astfel intact — neatins de nici o influență străină — caracterul lor distinct de rasă parazitară și neasimilabilă, ce nici măcar nu se pot apropia de sufletul celorlalte popoare creștine. Ceva mai mult nici chiar punctul de vedere confesional n'a putut fi atenuat la ei de progresul culturii pentru a se acomoda cel puțin cu națiunile, ce le-au pus la dispoziție cât de larg cultura lor națională și în această privință avem un exemplu prea recent și elocvent „prăbușirea ungariei“ care să datorează tocmai faptului că, guvernânții și intelectualii maghiari a lăsat Evreilor prea larg deschise porțile culturii maghiare, ceea ce a făcut ca în loc de a aduce pe Evrei ca prin cultură să se apropie de sufletul națiunii maghiare, sau cel puțin dintr'un sentiment de recunoștință să se indentifice cu aspirațiunile poporului care le-a deschis și căile tuturor avantajelor și posibilităților, să obțină dimpotrivă un rezultat contrar celui așteptat, de oarece cultura națională maghiară ce și-au însușit-o Evreii în număr cât de mare, a fost tocmai un mijloc cari le-a înlesnit calea de a se manifesta ca dușmani ai maghiarilor, și a realiza pentru un timp oarecare o stăpânire absolută asupra Ungariei, după cum chiar astăzi Evreii stăpânesc și guvernează poporul rusesc.

Chiar și D-voastră Domnule Șeicară greșiți când aduceți ca argument în contra lui „Numerus Clausus“ roadele universității maghiare ce a fost larg deschisă tuturor naționalităților. Cred că a fost o scăpare din vedere din partea D-voastră tocmai faptul extrem de important constatat astăzi de lumea întreagă că „dezastrul Ungariei“ să datorează tocmai greșelii criminale

făcute de guvernânții poporului maghiar, de a lăsa Evreilor cât mai larg deschise porțile Universităților, și de a le acorda drepturile politice.

Această greșită afirmațiune din partea Dv., o combat Domnule Șeicară prin aceeași argumentație și exemplu dat cu Ungaria, ce am arătat mai sus pentru a combate afirmațiunile greșite ale Domnului profesor Simion Mehedinți, cu următoarea adăogire și anume; Se comite iar o neertată greșală din partea multora din intelectualii noștri, cari aruncă confuzie în opinia publică dela noi, asupra adevăratului caracter al mișcărilor studențești, când se atribue studenților noștri că se agită sub imboldul străinătății, și când din punctul de vedere al cuceririi culturale, se confundă Evreii dela noi cu toți străinii cari ar veni la noi ca să se adape ca studenți dela focarele culturii noastre naționale, străinii cari venind la noi în țară numai în acest scop și reîntorcându-se în patriele lor după terminarea studiilor în facultățile noastre, este drept că nu prezintă nici un pericol pentru interesele noastre de Stat și naționale, ci dimpotrivă ne aduc fobase mari din punctul de vedere al cuceririi culturale, căci răspândind cultura noastră națională în țările lor, pe lângă că seamănă în sufletul națiunilor lor o parte din produsul sufletului nostru românesc, dar măresc și prestigiul Statului nostru, înălțând națiunea noastră românească în fața tuturor popoarelor din lumea întreagă. Nu trebuie însă să se confunde de nici o minte luminată și de nici o conștiință românească aceste servicii în domeniul cultural ce ni le aduc străinii ce au o patrie și vin la noi numai în scopul de a se instrui și cultiva în Universitățile noastre, cu răul imens ce ni l'ar aduce din acest punct de vedere Evreii ce sunt stabiliți la noi în țară în număr covârșitor de mare — față de numărul acelor stabiliți în alte State — număr ce la noi crește însă în fiecare zi prin invazia lentă de peste Nistru, fiindcă instrucția și cultura ce ar primi-o un număr cât mai mare de Evrei din țară în Universitățile noastre — dacă le-ar fi larg deschise ca astăzi — nu prezintă pentru noi Români o cucerire culturală, din moment ce nerăspândind cultura noastră peste hotare cu străinii, o întrebuințează exclusiv numai în interesul lor personal și al politiceii de „dominațiune universală“, ce urmăresc să realizeze prin organizația lor politică mondială „alianța israelită universală“. Căci Evreii având toți drepturile politice, și având printre noi un număr considerabil de intelectuali de ai lor în toate ramurile activității noastre de stat și națională s'ar petrece și la noi același fenomen social și politic care s'a petrecut și în Ungaria, ca să vedem institutele noastre de Stat și de apărare națională acaparate de Evrei, ca și în Ungaria înainte de războiul mondial, și am vedea de asemenea cum puterea politică de conducerea statului și poporului nostru, ar trece din mâinile noastre în mâinile Evreilor, întocmai cum se află astăzi poporul rusesc sub conducerea și guvernarea tiranică și despotică a Evreilor și cum a fost și Ungaria în anul 1919 sub evreul Beia Kun, care intronase atât puternicia rasei lui Israel peste poporul maghiar.

Nu știu dacă argumentia mea de mai sus va putea convinge de contrariu pe toți aceia ce sunt în contra lui „Numerus Clausus“ în însă să afirm sus și tare convingerea mea neclintită de necesitatea introducerii lui „Numerus Clausus“ pentru Evrei în Universitățile noastre. Convingere izvorâtă din considerațiuni puternice cari ne impun să fim atenți în atitudinea noastră față de Evrei pentru a nu ne periclita existența noastră de



Stat și Națională, căci nu trebuie să pierdem nici un moment din vedere exemplul de tragedie a două popoare vecine cu noi, cari au fost acaparate și vorbite de Evrei. — Astfel dar această revendicare a tuturor studenților români — susținută de ei cu o energie și înflăcărare patriotică ce le face cinstite — devine din chestiune Universitară, o chestiune pur Națională, și numai din acest punct de vedere trebuie privită și discutată această mare și importantă problemă națională — pusă pe tapet pentru prima oară la noi în Țară de tineretul universitar, ale căror suflete entuziaște, vibrează mai puternic când sunt atinse în sentimentul patriotic și național, căci la aceste tinere vlăstare neatinse încă de Psihoza vremurilor de azi, nu intervine în judecata lor artificii de calcul, care să-i îndepărteze de la datoria supremă ce trebuie s'o avem toți Românii, „de a ne apăra Patria și Neamul în contra peirei ce ne amenință și în timp de pace din partea dușmanului nostru din interior”. — Orice altă interpretare s'ar da mișcărilor studențești, constituie o mare greșală din partea aelora cărora le incumbă rezolvarea acestei mare problemă națională, căci ne depărtează și mai mult de soluționarea ei — soluțiune ce de fapt este indicată de însăși Studenții Universitari, prin modestele lor revendicări — „Numerus Clausus” constituie dar, pentru Studenți și pentru întreaga Națiune românească, prima soluție a marelui probleme naționale ce ni se pune astăzi înainte. „De a ne asigura și în viitor stăpânirea noastră asupra pământului Patriei pe care locuim și asupra destinului nostru” fiindcă prin „Numerus Clausus” stăvilind invaziunea Evreilor în Universitățile noastre, ferim Statul și Națiunea de Dominațiunea lor Culturală și politică, și implicit de stăpânirea lor completă asupra noastră.

**Lt. omandor, N. Manolescu.**

## DIVERSE

**De ce fug jidanii din Rusia.** — Iată cum explică ziarul „Listening Post” din Canada exodul jidanilor din Rusia, exod ce parestraniu de oarece această țară se află acum complet în mâinile poporului uns.

*E un fapt bine cunoscut, că revoluțiunea rusă a dat jidanilor o putere extraordinară asupra Rusiei. Cea mai mare parte din șefii bolșevici sunt jidani, și cum ei constituiesc creierul guvernului sovietic, ei guvernează de fapt această țară nenorocită.*

*Totuși, cu toată situațiunea lor favorabilă, jidanii părăsesc Rusia. Principala cauză a exodului e frica pe care o au jidanii că poporul rus își va reveni în fire, și că primul său gest va fi răsturnarea guvernului bolșevic, și măcelărirea în masă a jidanilor.*

Discutând mai departe chestiunea jidovească, același jurnal recunoaște că „jidanii constituie un grav pericol, pentru că orașele sunt prea populate; pentru că jidanii nu sunt nici odată agricultori, coloni crescători de vite, dulgheri, zidari, fierari etc.; ei nu produc nimic, nu adaugă nimic la bogăția unui stat, trăesc pe spinarea producătorului și consumatorului, și îngreuiază viața națiunii pe spinarea căreia trăesc”.

Iată că și în Canada problema jidovească se înfățișează la fel ca în România.

**AUSTRIA.** — În această rămășiță a fostului imperiu habsburgic, elementul jidovesc a pus mâna pe toate sursele de producțiune, monopolizând în același timp viața intelectuală. Jidanii se găsesc pretutindeni, până și în funcțiunile publice, unde au acaparat posturile înalte. Presa e complet în mâinile lor. Astfel din 37 de redactori a ziarului „Arbeiter Zeitung” 29 sunt jidani. Alt ziar socialist „Die Rote Fahne” e redactat numai de jidani. Birourile de informațiune, agențiile telefonice sunt toate jidovești. În teatre, care au încăput aproape toate în mâinile jidanilor nu se mai joacă decât piese jidovești de către actori jidani. Prostituția, comerțul de carne vie — o specialitate jidovească.

Iată imaginea Austriei de azi, și imaginea României de mâine, dacă nu vom lua măsuri în contra acestui neam de paraziți nesățioși.

**AMERICA.** — În Statele-Unite consumațiunea băuturilor alcoolice a fost completă prohibită. Jidanii au cerut să se facă excepție pentru vinul cultului lor. Rezultatul a fost că numai în Chicago unde sunt 200.000 jidani, s'a consumat pentru nevoile cultului 15 milioane litri. De fapt rabinii practicau fraudă pe toată linia, vânzând vin ca niște simpli cârciumari călcând astfel legile goimilor. Administrațiunea americană a fost nevoită să suprimă privilegiul ce obținuseră jidanii și de care abuzau.

**STATELE-UNITE.** — Într'o polemică iscată între arieni și jidani, pe chestiunea utilității acestui din urmă popor desvoltării marelui republici nord-americane, s'a publicat o serie de articole asupra acestei chestiuni. Iată cum combate ziarul „New-Orleans-Items” teza jidovească.

Numai după ce goimii au cucerit continentul și l'au pus în valoare prin luptă și muncă încordată, numai atunci jidanul a început să privească Statele-Unite ca țara lui, în care curge laptele și mierea.

Jidanii nu trăesc decât în marele orașe, care sunt cancerle organismului național.

La societate rolul economic al jidanului e numai acela de intermediar. El n'a construit nici odată nimic, n'a produs nici odată nimic; el n'a crezut în bogăția Americii. El n'a fost decât un speculant între omul care produce și omul care consumă, un cămătar care își scoate câștigul din munca și mizeria săracilor.

Vedem că atât americanii, ca și celelalte popoare de pe continentul european au aceleași vederi asupra chestiunii jidovești, jidanii ori unde s'ar așeza, nefăcând altă funcțiune decât aceea de parazit.